

Tožba, vložena 26. oktobra 2020 – Republika Poljska/Evropski parlament in Svet Evropske unije**(Zadeva C-555/20)**

(2021/C 19/42)

Jezik postopka: poljščina

Stranki

Tožeča stranka: Republika Poljska (zastopnik: B. Majczyna, peñnomocnik)

Toženi stranki: Evropski parlament, Svet Evropske unije

Predlog

- Razglasitev ničnosti člena 1(3), (4), (6) in (7) in člena 9(1) Direktive (EU) 2020/1057 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2020 o določitvi posebnih pravil v zvezi z Direktivo 96/71/ES in Direktivo 2014/67/EU za napotitev voznikov v sektorju cestnega prometa ter spremembi Direktive 2006/22/ES glede zahtev za izvrševanje in Uredbe (EU) št. 1024/2012 (1);
- naložitev stroškov postopka Evropskemu parlamentu in Svetu Evropske unije.

Podredno, če bi Sodišče menilo, da izpodbijanih določb Direktive 2020/1057 ni mogoče ločiti od preostalega dela navedene direktive brez sprememb njene vsebine, Republika Poljska predlaga razglasitev ničnosti te direktive v celoti.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Republika Poljska predlaga razglasitev ničnosti člena 1(3), (4), (6) in (7) in člena 9(1) Direktive (EU) 2020/1057 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2020 o določitvi posebnih pravil v zvezi z Direktivo 96/71/ES in Direktivo 2014/67/EU za napotitev voznikov v sektorju cestnega prometa ter spremembi Direktive 2006/22/ES glede zahtev za izvrševanje in Uredbe (EU) št. 1024/2012 (UL 2020, L 249, str. 49) ter naložitev plačila stroškov Evropskemu parlamentu in Svetu Evropske unije.

Podredno, če bi Sodišče menilo, da izpodbijanih določb Direktive 2020/1057 ni mogoče ločiti od preostalega dela navedene direktive brez sprememb njene vsebine, Republika Poljska predlaga razglasitev ničnosti te direktive v celoti.

Republika Poljska zoper določbe iz člena 1(3), (4), (6) in (7) Direktive (EU) 2020/1057 navaja naslednje tožbene razloge:

1. kršitev načela sorazmernosti (člen 5(4) PEU), ker naj bi bila določena neustrezna merila za uporabo določb Direktive 96/71/ES in Direktive 2014/67/EU za prevoze;
2. kršitev člena 91(2) PDEU, ker so bili ukrepi sprejeti brez upoštevanja njihovega učinka na življenjski standard in zaposlitev nekaterih regij ter na delovanje prometne infrastrukture;
3. kršitev člena 94 PDEU, ker so bili ukrepi sprejeti brez upoštevanja gospodarskega položaja prevoznikov;
4. kršitev člena 11 PDEU in člena 37 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ker niso bile upoštevane zahteve varstva okolja.

Republika Poljska poleg tega zoper člen 9(1) Direktive (EU) 2020/1057 navaja tožbene razloge, ki se nanašajo na kršitev načela sorazmernosti (člen 5(4) PEU), načela pravne varnosti in člena 94 PDEU, ker je bil za prenos te direktive določen prekratek rok.

Republika Poljska med drugim trdi, da je z izpodbijanimi določbami kršeno načelo sorazmernosti. Zaradi sprejetja neustreznih meril, ki določajo, za katere voznike se bodo uporabljale določbe Direktiv 96/71/ES in 2014/67/EU, so bila prevoznikom naložena dodatna bremena, ki bodo negativno vplivala ne le na položaj posameznih podjetnikov na trgu prevoznih storitev, temveč tudi na okolje. Negativne učinke uporabe izpodbijanih določb bodo občutili zlasti podjetniki iz podjetij zunaj središča Evropske unije. Hkrati sprejeta odločitev ni objektivno utemeljena glede na položaj voznikov. Ne odraža niti posebne narave reguliranih storitev.

(¹) UL 2020, L 249, str. 49.

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Administrativā rajona tiesa (Latvija)
28. oktobra 2020 – SIA „Rodl & Partner“/Valsts ieņēmumu dienests**

(Zadeva C-562/20)

(2021/C 19/43)

Jezik postopka: latvijščina

Predložitevno sodišče

Administrativā rajona tiesa

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: SIA „Rodl & Partner“

Tožena stranka: Valsts ieņēmumu dienests

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 18(1) in (3) Direktive 2015/849 (¹) v povezavi z njeno Prilogo III, točka 3(b), razlagati tako, da je z navedenimi določbami samodejno zahtevano, (i) da zunanji ponudnik knjigovodskih storitev sprejme ukrepe okrepljenega skrbnega preverjanja strank, ker je stranka nevladna organizacija in ker je pooblaščen oseba, ki jo stranka zaposluje, državljan tretje države z visokim tveganjem korupcije, v obravnavani zadevi Ruske federacije, z dovoljenjem za prebivanje v Latviji, in (ii) da se navedeni stranki pripiše višja stopnja tveganja?
2. Če je odgovor na prejšnje vprašanje pritrdilen, ali se lahko navedena razlaga člena 18(1) in (3) Direktive 2015/849 šteje za sorazmerno in torej skladno s členom 5(4), prvi odstavek, Pogodbe o Evropski uniji?
3. Ali je treba člen 18 Direktive 2015/849 v povezavi z njeno Prilogo III, točka 3(b), razlagati tako, da določa samodejno obveznost sprejetja ukrepov okrepljenega skrbnega preverjanja strank v vseh primerih, v katerih je poslovni partner stranke, ne pa tudi stranka sama, kakor koli povezan s tretjo državo z visoko stopnjo korupcije, v obravnavani zadevi z Rusko federacijo?
4. Ali je treba člen 13(1)(c) in (d) Direktive 2015/849 razlagati tako, da točki (c) in (d) določata, da mora pooblaščen subjekt pri skrbnem preverjanju stranke od te pridobiti kopijo pogodbe, sklenjene med navedeno stranko in tretjo osebo, ter se zato pregled navedene pogodbe na kraju samem ne šteje kot zadosten?